

33 – Zondag 19 Mei 2019

Het poetsen van de motor werd er even een snel een doekje overheen halen. Het weer zag er zo goed uit, dat ik niet kon wachten. Als eerste ben ik naar het nieuwe huis van mijn zoon en schoondochter in Oud Beijerland gaan kijken. Joey en Manon waren hard aan het klussen en blij verrast toen ik daar met de motor voor de deur stond. Vanuit daar naar voetbalvereniging Smitshoek, waar Casey moest spelen. Die kleine meid vond het zo leuk dat ik er was, dat ze tijdens de wedstrijd naar de zijlijn kwam rennen om papa een knuffel te geven. Na deze wedstrijd snel even een bakkie in de zaak bij Mandy en toen door naar Transvalia waar Dylan moest voetballen. Tussendoor kreeg ik ook nog een uitnodiging om even naar Varkenoord te komen, maar die heb ik maar wijselijk afgeslagen. Als ik daarheen ga, wordt het weer een beetje teveel. Het loopt daar vol met vrienden en bekenden die ik na de operatie nog niet

gezien heb en ik denk dat het weerzien, nog even te heftig is.

Nadat ik thuis nog even aan de motor had lopen klooiën, ben ik nog een keer naar de zaak gereden voor het tweede bakkie. Deze keer stond ma achter de bar. Wat ik wel merkte, is dat motorrijden toch intensiever is als ik dacht. Ik dronk mijn koffie op en ging op mijn gemak richting huis. Thuis ben ik op de bank gaan liggen en daar ben ik de hele avond niet meer vanaf gekomen. Het optreden van Duncan tijdens het Eurovisie Songfestival heb ik gemist, want toen lag ik al in coma. Ik werd vanmorgen wakker en toen zag ik dat hij gewonnen heeft. Ik had het wel willen zien, want volgend jaar sta ik daar natuurlijk. Als we er dan toch een freakshow van maken, laten we het dan in één keer goed doen!

Ik werd gisteravond nog één keer wakker. Sharon legde een dekbed over me heen. Toen ik net keek, lag Casey op mijn plek in het bed. Ik durf er nog niet bij te kruipen, want Casey vecht hele oorlogen uit in haar slaap. Ik liep weleens te schelden als ze bij

ons in bed kroop. Nu kan ik niet wachten op een tik op mijn neus als ik net lekker lig te slapen.

Regelmatig voel ik een tintelend gevoel in het puntje van mijn tong. Dat is heel apart, want dat gedeelte van mijn tong zit er niet meer. Je hoort wel eens van mensen waarbij hun been is afgezet, dat ze jeuk aan hun teen hebben, nou ik denk dat dit net zoiets is.

Ik hou mijn tong natuurlijk goed in de gaten. Elke dag sta ik een paar keer voor de spiegel om te kijken of het al iets dunner wordt, en of de vorm al een beetje normaler wordt. Door het vele kijken gaat ook elk oneffenheidje opvallen. Er zitten nog volop hechtingen in mijn tong en ik kan het verschil tussen een knoopje van een hechting of een bultje niet meer zien. Het komt wel goed uit dat ik morgen weer naar het ziekenhuis moet, want dan kunnen de mensen die er verstand van hebben gelijk even kijken.

Vandaag is de zaak gesloten. Mijn ouders hebben dit besloten om toch nog een

beetje aan hun rust te komen. Dit is natuurlijk alleen tijdens de zomerstop van het voetbal. Dat geeft mij mooi de tijd om verder te herstellen. Als mijn praten nog iets beter wordt en mijn tong zich goed vormt, dan zie ik mezelf eerlijk gezegd nog wel terugkomen achter de bar. Misschien dat ik nu iets te positief ben, maar zo voelt het nu éénmaal.

Ik heb geen idee wat ik morgen ga horen in het ziekenhuis. Het zou zomaar kunnen zijn dat er nog een behandeling volgt, die enkele maanden in beslag neemt, waardoor mijn droom om weer aan het werk te gaan de ijskast in moet. Het kan ook zo zijn dat het simpelweg niet meer mogelijk is om te werken. Dit is iets waar ik nu nog niet aan wil denken, maar waar ik toch ook rekening mee moet blijven houden.

Vandaag hou ik het weer lekker rustig. Morgen wordt het weer een iets drukker dagje, en zowel lichamelijk als geestelijk zal ik mijn energie morgen hard genoeg nodig hebben.